

Tolle Lege

Farnost sv. Tomáše. Praha 1
Červenec/Srpen 2011, r. XV. č. 163

**Ať nám Bůh dá sílu, krásné dni odpočinku (ne od Něho),
naději ve všem, co začínáme a hlavně RADOST.**

Budte **připraveni**
zcela nasadit
svůj život proto,
aby svět mohl být osvícen
světlem Kristovy **pravdy**;
aby na nenávisť
a neúctu k životu
bylo odpovězeno láskou;
aby byla hlásána **naděje**
o zmrtvýchvstalém Kristu
na každém místě na zemi.

Benedikt XVI.

Měli jsme setkání v klášteře. Začal jsem chválit jednoho bratra za něco, co se mu povedlo. Pak jsem slyšel od jiného bratra, že tady v Čechách se moc nechválí – nebo ne veřejně; že je to nezvyk. Byl jsem tím trochu překvapen a začal jsem přemýšlet nahlas, proč je tak dobré a potřebné chválit lidi, když k tomu je důvod, a nenechat si chválu jen pro sebe (myslím si, že hřbitovy jsou plné lidí, kteří chtěli pochválit a pak to neudělali).

Věřím, že cíl našeho života tady na zemi je právě chválit Boha, a to různými způsoby – mluvením, skutky, gesty atd. Když chválíme člověka, není skrze to chválení pochválen jen ten člověk sám, ale i Bůh skrze něho. Sv. Augustin říkal, že „Bůh přebývá uvnitř – v srdci – každého člověka“. A pak také se sv. Pavlem můžeme říkat, že vše, co máme, i naše schopnosti, jsme dostali od Boha; je to jeho dar. Když chválíme člověka, chválíme dary, které on dostal od Boha, a tak vlastně i samého Boha. A je také důležité přijímat chválu, hlavně proto, že to není pro nás. Tady se mi líbí postoj sv. Jana Křtitele, který, když ho lidé začali považovat za Mesiáše, ukázal na Ježíše a řekl, že „On je Beránek Boží“. Takže, když nás někdo chválí, v tichosti říkejme: „Pane, to patří Tobě!“ Ale dávejme i přijímejme chválu!

P. Juan, OSA

Z augustiníanského kalendáře

17. července

bl. Magdaleny Albrici

Narodila se v Como kolem roku 1415. Z lásky ke Kristu vstoupila do kláštera za městskými hradbami, kde se říkalo Brunate, a kde se sestry řídily řeholí sv. Augustina. Když časem vstoupilo do řeholního domu více mladých děvčat, přestěhovala je do kláštera sv. Ondřeje pod stejnou řeholí. Pokládala si za největší čest, že náleží do augustiníanského řádu a že podléhá jeho pravomoci. Roku 1455 augustiníanská kongregace v Lombardii přijala jejich klášter pod svou pravomoc a papež Pius II. 16. července 1549 toto přijetí schválil. Bylo s podivem, jak dovedla doporučovat augustiníanský život. Přivedla do řádu mnoho panen, které společně bydlely po domech, a tvrdí se, že poblíž Coma přijala do 3. řádu i několik mužů. Tak poněmhu získávala pro augustiníanskou rodinu četné kláštery řeholnic. Podřízené spolusestry dovedla nadchnout k houževnatému zdokonalování v ctnostech, a vždy si přála raději sama se podřizovat, než jiným poroučet. Ve svém životě vynikala čistotou a láskou ke všem lidem. Zemřela 1465 v měsíci květnu, pravděpodobně 15. Papež Pius X. roku 1907 potvrdil její úctu.

2. srpna

bl. Jana z Reate, řeholníka

Zemřel v Reate kolem roku 1316, bylo mu 17 let; byl to jedináček. Vynikal pokorou, nevinným životem, láskou k bratrům a ochotou posloužit druhým. Jeho ostatky se uchovávají v kostele sv. Augustina v Reate a úctu k němu potvrdil Řehoř XVI. roku 1832.

Poznááme sv. Augustina

www.svatyaugustin.cz

Sv. Augustin a vzdělávání

Otec a učitel církve svatý Augustin měl v podstatě dva základní názory na vzdělání. Do doby, než v hloubce poznal skutečného a pravého Boha v katolické církvi, bylo u něho vzdělání primární osobní potřebou, stejně jako i požadavkem společenských kruhů, ve kterých se pohyboval, nebo ve kterých teprve toužil se pohybovat. Zatímco jeho matka svatá Monika byla negramotná, což u venkovských žen v severní Africe čtvrtého a pátého století bylo spíše normou, otec Patricius jako jeden z desetičlenné městské rady musel mít alespoň základní vzdělání a schopnost vedle rodného punského jazyka ovládat minimálně ještě jazyk svých kolonizátorů, tedy latinu. O vztazích rodičů k výchově a požadavcích na vzdělání Augustinovy sestry a jeho bratra není takřka vůbec nic známo, víme však bezpečně o nadějích a plánech, které si rodiče dělali s Augustinem. Křesťanka Monika, přestože si byla vědoma a snad i smířena se svojí tradiční úlohou matky a svým postavením v tehdejší společnosti, si pravděpodobně právě skrze něho toužila vyplnit svá dávná tajná přání o příslušnosti k vyšším, intelektuálním a finančně dobře zabezpečeným kruhům. Pohan Patricius byl sice také svým způsobem ctižádostivý, ale na rozdíl od své manželky byl především bezstarostný milovník dobrého života a ochotný konzument všeho, co takový život nabízí, a snad až příliš pohodlný a pragmatický na to, aby se vlastní pílí snažil o dosažení vyššího vzdělání, nebo lepšího zabezpečení a postavení své rodiny. Augustinova matka se s tímto faktem brzy smířila, ale v bonvivánském manželovi časem nakonec dokázala alespoň roznítit pocit možnosti pochlubit se vzděláním a nakonec snad i postavením svého nadaného syna. Přes všechnu myslitelnou rozdílnost povah a dalších vlastností obou manželů našli v tomto bodě naprostou shodu a porozumění, a ze všech svých dětí se právě na nadaného Augustina a jeho budoucnost svojí silnou morální i materiální podporou nejvíce zaměřili.

Ctižádostivými rodiči bylo tedy v Augustinovi od dětství vytrvale, ale oprávněně udržováno vědomí vlastní hodnoty, talentu i určité výjimečnosti, kterou navíc v rodičích důrazně utvrzovali i jeho učitelé. Augustin si tak už od mládí osvojil vědomí nejen vlastní hodnoty, ale i důležitosti cílevědomé práce a potřeby odpovídajícího vzdělání. Sám však přiznává, že se ještě na základní škole doma v Thagaste učil poměrně nerad a některé vyučovací předměty – například řečtinu – přímo nesnášel a raději by si s ostatními kamarády dopřával klukovských her a dětských dobrodružství v ulicích města i v jeho nádherném okolí. Druhý stupeň základního vzdělání absolvoval v blízkém významném městě Madaure a tam se již svými schopnostmi a inteligencí začal ve studijních výsledcích svým vrstevníkům vzdalovat. Pochopil, že rodičovské rady a vábivé vykreslování jeho možné budoucnosti mají své opodstatnění. Stal se z něho snaživý student, premiant dávaný spolužákům za vzor a výborné studijní výsledky se pro něho postupně stávaly ne nutností, ale už přirozenou potřebou na cestě k vyšším cílům. Ke splnění představ ctižádostivých rodičů, a nyní už i samotného Augustina, bylo nutností pokračování studia rétoriky na vysoké škole svobodných umění ve vzdáleném centru kultury a vzdělanosti v Kartágu, nejlépe završené soukromým postgraduálním studiem u nějakého věhlasného profesora, jehož osvědčení o ukončeném studiu velmi usnadňovalo získat práci odpovídající dosaženému vzdělání. Náklady na studia však byly velmi vysoké, a Augustinův otec musel vynaložit obrovské úsilí, aby syna na studiích udržel. Bohužel zemřel ještě několik let předtím, než syn dostudoval, a Augustina pak provázely velké finanční těžkosti. Kvůli nim dokonce musel své studium na rok přerušit, a vrátit se už jako vyznavač manichejského učení domů, což přineslo velké problémy a zhoršení vzájemných vztahů s matkou. Po necelém roce se do Kartágu Augustin vrátil a studie nakonec úspěšně zakončil.

Až do konverze považoval své řádné vzdělání především jako potřebné až zásadní pro splnění svých nemalých životních představ a cílů. Teprve po poznání skutečného smyslu života člověka na zemi a přijetí pravé víry v jediného Boha Stvořitele začala pro něho s přibývajícím

věkem dostávat otázka nutnosti a cíle vzdělání zcela jiné hodnoty. Samotné vzdělávání „pro vzdělání“ nemůže být smyslem života a odvádí od dosažení pravého cíle. Je dobré a má význam pouze tehdy, pokud nabyté poznání směřuje na cestě k Bohu. Žádný pozemský učitel nás však nemůže naučit ani zdaleka všemu, co potřebujeme znát pro dobrý život na zemi, natož aby nám takový učitel zaručil, že se jeho radami dostaneme do Boží blízkosti. To je otázka především Boží milosti a také způsobu, jak na takovou milost reagujeme. K tomu, abychom reagovali správně, nám podle Augustina slouží především náš *Vnitřní učitel*, náš dobrý rádce a naše svědomí. Vytvoříme-li si k takovému učiteli takový vztah, abychom s ním mohli vést užitečný a nepřetržitý dialog, nalezneme toho nejlepšího učitele pro zdejší, i ten příští život.

Marcel Černý

Prázdninové zamyšlení

Každý rok je to stejné: od poloviny června se těšíme na prázdniny, těšíme se, že si odpočineme od každodenních povinností a stereotypů...

Vždycky jsem měla nejraději první den prázdnin – to má člověk pocit, že má před sebou neuvěřitelné celé dva měsíce volna – spoustu volného času...

Prázdniny jsou také příležitostí k setkávání se navzájem. Děti prožijí letní tábor v Zaječově „Po stopách velkých příběhů“...

Během letošního léta část našich spolufarníků se opět vydá na pěší pouť do Compostely – letos budou mít možnost zažít atmosféru poutníků, kteří dojdou až k samému cíli cesty. Aby v Compostele mohli poděkovat za dar odvahy, síly, trpělivosti a radosti, že svoji pouť zdárně vykonali.

Zástupci naší mládeže se letos v létě setkají v Madridu s mnoha svými vrstevníky z celého světa při Mezinárodním setkání s papežem Benediktem XVI. Při tomto setkání si mohou uvědomit různorodost a současně i jednotu naší církve.

Každý si z prázdninového putování a cest přiveze hodně zážitků – nejdůležitější je však to, abychom si při každém setkávání a prožívání hezkých chvil uvědomovali, že v tom druhém člověku, se kterým jsme se setkali, a v krásných chvílích, které zažijeme, zahlédneme alespoň záblesky díla samého Boha a to by nás mělo naplnit velkou radostí.

A my, co během prázdnin nebudeme namáhavě putovat cizinou cestou necestou, nebudeme mít možnost se setkávat se zástupci různých národů – přidáme alespoň jeden desátek růžence navíc, než jsme zvyklí. Budeme se za ty naše spolufarníky modlit, aby měli dostatek sil, hodně radosti, ale i trpělivosti a ochoty překonávat svízele cestování a touhu navazovat nová přátelství, a hlavně, aby měli dostatek daru zdraví ke zdolávání všech nepříjemností a nástrah cestování.

Přeji všem, aby to letošní léto splnilo všechna očekávání a naděje, která do prázdnin vkládáme a v září opět s radostí v naší farnosti na shledanou.

Marie H.

Každých pět minut je na světě zabit křesťan

Převzato z www.cirkev.cz

Američtí sociologové Barret a Johnson vytvořili k tomuto účelu svou vlastní definici křesťanských mučedníků, která neobsahuje úsudek o svatosti dotyčných, a liší se tedy od kritéria, které užívá katolická církev, tedy ono známé zabití *per odium fidei*. Autoři zkrátka vzali do úvahy všechny „věřící v Krista, kteří přišli o život v důsledku lidské zášti“ a docházejí k tomu, že za posledních dva tisíce let přišlo tímto způsobem násilně o život 70 milionů křesťanů, přičemž celých 45 milionů v samotném 20. století. Předseda Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě v souvislosti se zmíněnou budapešťskou konferencí o týden později napsal, že „pokud nebudou údaje o pronásledování křesťanů ve světě šířeny a nezastaví-li se vraždění a neuzná-li se, že perzekuce křesťanů je prvořadou světovou krizí, pokud jde o porušování náboženské svobody, bude dialog mezi náboženstvími produkovat pouze pěkné konference, ale nebude mít žádný konkrétní výsledek. Kdo navíc skrývá uvedená čísla, patrně nechce učinit nic proto, aby byl masakr zastaven“ - píše Massimo Introvigne (La Bussola Quotidiana, 8.června 2011).

P.dr.Augustin Schubert,OSA (1902-1942)

Narodil se v rodině železničního úředníka v Praze na Žižkově. Po dosažení doktorátu filosofie na Karlově universitě vstoupil do řádu sv.Augustina v Praze u sv.Tomáše, a po skončení studia teologie a kněžském svěcení zastával zde úřad administrátora farnosti a potom i převora kláštera. S mladistvým nadšením se věnoval svým povinnostem jako kazatel, zpovědník, organizátor farnosti, spolkové činnosti a duchovní rádce katolického tělocvičného spolku Orel. Brzy patřil pro jasné teologické myšlení a barvitou srozumitelnou řeč mezi nejznámější pražské kazatele a byl zván často nejen do význačných pražských kostelů, ale i do pražské katedrály.

P. AUGUSTIN SCHUBERT
O.S.A.
(1902 - 1942)

Je pochopitelné, že člověk jeho rozhledu vnímal všechny změny i mezinárodního života a jejich důsledky; po roce 1933 i protikřesťanské zaměření národního socialismu v sousedním Německu. P.Augustin cítil, jak s rostoucím vlivem národního socialismu roste i nebezpečí pro církev a naši zemi. Jeho kázání měla i politický vliv na české katolíky (Orelská pouť na Hostýně v roce 1939, které se zúčastnilo 60000 členů katolické mládeže). Důsledek toho byl, že P.Augustin byl od začátku okupace mezi těmi, které gestapo vedlo ve svých seznamech. Dne 26.srpna 1940 byl pod záminkou urážky německé branné moci zatčen. Přes pražskou Pankrác vedla jeho další křížová cesta do Oranienburgu a dále do Dachau. Tam podlehl útrapám svého dlouhého věznění, těžké práci, otevřené tuberkuloze a srdeční slabosti.

P.Augustin Schubert byl hluboce duchovní a přitom dětinně zbožný a upřímný charakter, plný vášnivého citu pro spravedlnost, a šel pro své přesvědčení do důsledku. Dnes je oběť života P.Augustina odkazem a připomínkou pro budoucnost.

Víš, že...?

* 3. července slavíme ve farnosti **svátek hlavního patrona sv. Tomáše**. Poutní slavnost v 9,30 hod.

*Všechny **činnosti ve farnosti** začínají po prázdninách 12. září.

*V neděli **28.srpna** v den **slavnosti sv. Augustina** bude v kostele sv. Tomáše od **9,30** hodin slavena poutní mše svatá

* Úklid kostela během prázdnin vždy v pátek po 15,00 hodině. Přijďte nám pomoci, pokud máte čas!!

* Chcete každý den dostat **e-mail s malým zamyšlením sv. Augustina**? Pošlete nám svou e-mailovou adresu na osaprag@augustiniani.cz

* Na vrátnici kláštera můžete dostat **Svatotomášské černé pivo**, vařené podle receptury, která se zachovala v klášteře od 17. století. Příspěvek za pivo bude použit na opravu varhan kostela sv. Tomáše.

* **Pout' do Compostely**: Od 2. do 11. srpna.

***Mezinárodní setkání mládeže s papežem**: v Madridu od 16. do 21. srpna.

***Škola sv. Augustina, Hornokrčská 3, 140 00 Praha 4 – Krč**, www.skolasvatehoaugustina.cz

V tomto měsíci mají **narozeniny** tito naši farníci:

Červenec: Matěj Kučera, 2.; Jan Pech, 7.; Josef Jílek, 9.; Natalie Uberallová, 9.; Anička a Liduška Brčákovy, 11.; Jana Uberallová, 12.; František Futera, 14.; Marie Lochmanová, 15.; Václav Brčák, 15.; Romana Herzingová, 20.; Andulka Šárová, 23.; Milena Uberallová, 24.; Tomáš Brousil, 27.; Marie Rosa, 30.; Jaroslav Urban, 31.

Srpen: Jakub Kučera, 1.; Jaroslav Urban, 2.; Helena Pajskrová, 4.; Tomáš Hovorka, 8.; Julie Telcová, 10.; Zdeněk Trefný, 16.; Marie Jelínková, 16.; Lucie Doležalová, 21.; Jana Pechová, 24.; Natálie Akovantseva, 27.; Jarmila Attlová, 31.

Vše dobré pro každého, s jistotou, že se za něj modlíme.

Dobrou chuť...!

Míša řezy patří k oblíbeným moučnickům našich domácností a mně se teď podařilo objevit a vyzkoušet (a autor mi zajisté odpustí, ale i trochu pozměnit)

Eskymo – řezy

Na těsto budeme potřebovat: 2 hrnky hladké mouky, 1 hrnek cukru krupice, 1 hrnek mléka, ½ hrnku oleje, 2 vejce, 1 propeč, 1 vanilkový cukr, 2-3 lžičky kakaa.

Na krém budeme potřebovat: 0,6 l mléka, 2 kokosové pudinky, 2 polévkové lžičky strouhaného kokosu, 14 dkg změkklého másla, asi 3 vrchovaté polévkové lžičky cukru moučky (dosladit to vždy můžeme) a 1 zakysanou smetanu.

Suroviny na těsto smícháme a upečeme korpus na hlubším vymazaném a vysypaném plechu.

Z mléka, kokosu a pudinků uvaříme hustou směs. Máslo ušleháme s cukrem, přidáme vychladlý pudink a zakysanou smetanu.

Když korpus vychladne, rozetřeme na něj krém a pocákáme to jen tak cik cak čokoládovou polevou.

Přeji Vám krásné prožití prázdnin a dovolených a ať nikdy nejste tak unavení (nebo líní), abyste si neudělali něco dobrého na zub.

Hanka

„Chcete zpívat Bohu chválu? Sami buďte tou chválou. Boží chválou jste, když dobře žijete“

(Sv. Augustin)

„Fiestas“ školky sv. Augustina

Sbor našeho kostela

Brigáda ve sv. Dobrotivé

Příští číslo Tolle Lege vychází 4. září

Pro vnitřní potřebu církve vydává
 ©Římskokatolická farnost u sv. Tomáše, Josefská 8, 118 01 Praha 1, 2011
 tel: 257 530 556, e-mail: osaprag@augustiniani.cz - www.augustiniani.cz
 Bankovní spojení ČS a.s. 19 33 79 13 39/ 0800.
 Prosíme Vás o příspěvky a náměty.

„Chcete zpívat Bohu chválu? Sami buďte tou chválou. Boží chválou jste, když dobře žijete“
 (Sv. Augustin)